

Overweging Seizoensopening DLN op zondag 5 september 2021

Lezing uit het oecumenisch leesrooster: Jakobus 1,17-27

Thema: 'Gemeenschap vieren'

door Karin Bornhijm o.p.

Overweging

In de lezing horen we een wat curieuze aanwijzing: *'wees vlug in het horen en langzaam in het spreken'*. Hoe zouden wij langzaam kunnen spreken als we elkaar al zolang niet gezien en gesproken hebben! We hebben elkaar zoveel te vertellen en zoveel met elkaar te delen!!! Bij mezelf merk ik dat vele gedachten in mijn hoofd rondgaan en dat ik daardoor gewoon struikel over mijn woorden: mijn tong en mond kunnen het gewoon niet bijhouden. En tja, ik flap er dan ook wel iets uit wat te hard, te vierkant bij de ander overkomt. Hmmm.... misschien is het advies om langzaam te spreken dan toch niet eens zo gek. In ieder geval langzamer om gedachten beter te formuleren, me te verplaatsen in de ander en om tijd te nemen om bij mijn toehoorder te checken hoe *wat* ik zeg overkomt.

De raadgeving *'wees vlug in het horen'* komt eveneens wat verwarrend over; zeker als je deze raadgeving ontvangt in combinatie met: *'wees langzaam in het spreken'*. *'Vlug in het horen'*..... horen we dan niet alleen wat we *willen* horen en luisteren we eigenlijk maar met een half oor? *'Vlug in het horen'* waarbij we tegelijkertijd oor (en oog!) blijven hebben voor wat de ander werkelijk tegen ons zegt, vraagt aandachtig horen, vereist concentratie om de tussen de zinnen door, die een ander uitspreekt, de werkelijke woorden – van angst, verdriet of nood – te horen. Zo wordt, denk ik, ruimte geschapen voor echte dialoog.

Er komt dus nogal wat bij kijken als we de raadgeving van Jakobus: *'Wees vlug in het horen en langzaam in het spreken'* willen volgen. Het vraagt in de eerste plaats om liefde: naastenliefde om aandachtig werkelijk met elkaar in contact te kunnen zijn en liefde voor jezelf om geduldig te blijven oefenen. De brief van Jakobus roept ons op om hierbij steeds oprecht het woord van God ter harte te blijven nemen. En hij maakt het nóg concreter, want het gaat niet alleen om horen en spreken, maar ook om doen! Christelijke leven betekent met de woorden van Jacobus 'omzien naar de weduwen en wezen' oftewel: omzien naar elkaar, zwakken en kwetsbaren bijstaan. Alléén dan vormen we samen gemeenschap, waarbij niemand is uitgesloten. Zo heeft Jezus Christus ons dat voorgeleefd: getrouw aan de Wet. In dat voetspoor is de heilige Dominicus gevolgd, wiens 800ste sterfdag wij dit jaar vieren.

Het tableau van Mascarella – dat jullie op de voorkant van het boekje zien – toont de oudste voorstelling van Dominicus, die te midden van zijn broeders aan tafel zit. Het is houten paneel van 5,5 meter lang en 44 cm hoog. Het lijkt een rijk beladen tafel met broden, schalen en kannen water of wijn: een feestmaal. Het straalt de schoonheid uit van eenvoud en robuustheid en het maakt de afbeelding heel authentiek. De broeders zitten paarsgewijs – twee aan twee – aan weerskanten van Dominicus. Onwillekeurig moet ik denken aan de vele verhalen over Jezus die aan tafel gesitueerd zijn: Jezus die met mensen van allerlei slag aan tafel zat. Blijkbaar is de tafel een goede plaats om elkaar te ontmoeten; écht te ontmoeten.

Tijd nemen om met elkaar te eten. De gezamenlijke maaltijd is de oefenplaats in luisteren en spreken en 😊 omdat je toch niet met volle mond mag praten, kun je de raadgeving van Jakobus *'Wees vlug in het horen en langzaam in het spreken'* goed in praktijk brengen 😊.

Zittend aan de Tafel van Mascarella kijken de broeders niet naar elkaar, maar naar ons: het zijn de mensen die zij ontmoeten die ertoe doen; kijkend met hun hart naar de mensen, naar de wereld waar ze naartoe zijn gezonden – en naar God, die zich precies “aan tafel” openbaart, de tafel van het altaar, de tafel van het Woord, van de gemeenschap, van het leven, van de liefde.

Zittend rond de Mascarella-tafel zoeken we elkaar en Gods Aangezicht, in geloof en het vertrouwen wat ons is toegezegd: "Waar twee of drie in mijn naam bijeen zijn, ben ik in hun midden" (Mat. 18:20). En het zal een rijk gedekte tafel worden als we er voor elkaar zijn, elkaar tot steun zijn en bereid zijn om oprecht ons eigen handelen, spreken en denken te spiegelen aan Gods Woord. Dan kunnen aan deze tafel mensen tot bloei komen en kunnen we – gegrond in de Liefde van de Onnoembare – gemeenschap vieren en rijke vrucht voortbrengen.

"Zo zullen we gelukkig zijn", zo schrijft Jakobus over alle eeuwen heen ook aan ons. Amen.